

[Indenrigs- og boligministeren.]

af så ringe omfang, at man må kunne imødekomme de andragender, der indkommer. Dette beror imidlertid på en afgjort misforståelse. Af de statslånstilsagn, der er givet indtil 1. oktober, er ca. halvdelen givet til parcel- og rækkehuse, og i dette tal er endda ikke medregnet parcel- og rækkehuse, der opføres af boligforeninger. Når parcelhusbyggeriet er nået op på en sådan størrelse, siger det sig selv, at man ikke kan holde dette byggeri udenfor de overvejelser, man gør sig med hensyn til, hvad byggekapaciteten kan overkomme.

Hvis vi kan forøge anvendelsen af byggemetoder, som ikke kræver murere, vil vi naturligvis kunne sætte endnu mere i gang. Vi opfører således for tiden ca. 1 000 boliger, som hovedsagelig klarer sig med ufaglært arbejdskraft. Det er en af forklaringerne på, at vi kan tillade os at have så meget i gang, som vi har, uden at der deraf skal flyde tilbagevenden til de tilstande, vi har forladt.

Også arbejdet med at søge byggesæsonen udjævnet gennem vinterbyggeri er et led i forsøgene på en mere intensiv udnyttelse af det produktionsapparat, der er til rådighed, et naturligt led for regeringen i ønsket om at udvide produktiviteten. For alle statens byggearbejder har vi gennemført meget strenge bestemmelser om vinterbyggeri — ja, vi er endda gået så vidt, at vi har truet med arbejdets standsning til foråret, hvis de nødvendige vinterbyggeforanstaltninger ikke er truffet. For at overvinde den sædvanemæssige modstand mod vinterbyggeriet er det nødvendigt, at staten går i spidsen. Men jeg tror nu også, at meget boligbyggeri med statslån må kunne fortsættes i vintermånederne. En stadig udbredelse af vinterbyggeriet skulle jo i sig selv give mulighed for at bygge flere lejligheder om året uden en urimelig forøgelse af presset på arbejdskraften i sommerhalvåret og dermed betyde en udvej for at forøge boligbyggeriet.

Den store strøm af nye låneansøgninger, som vi nu står overfor, og som ikke synes et øjeblik at stilne af, gør det meningsløst for tiden at gennemføre nye opmuntringer til byggeriet. Dette gælder både for det private og det sociale byggeri. Der ville jo ikke være vundet noget ved yderligere at ansøre fremkomsten af nye andragender om statslån, som ministeriet så

indtil videre måtte afvise. Det ville jo blot betyde skuffede forventninger. Et af vore største problemer i dag er altså, at antallet af ansøgninger overstiger landets samlede byggekrafter og ligger langt over statens finansielle evne. Man kommer til at se i øjnene, at ikke alle disse ansøgninger kan bevilges.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen var meget forført over, at jeg har udtalt, at vi i 1953—54 ved byggestøttelovens revision må til at skrive en afviklingslov, og han begriber ikke, hvordan jeg kan ende i en sådan betragtning. Lad os lige et øjeblik standse og se på, hvilke midler der hidtil er blevet ydet efter byggestøtteloven, og hvilke konsekvenser en fortsættelse af denne linie ville betyde.

Der er indtil nu bevilget lån til et beløb af ca. 2 milliarder kroner, og der er til dato udbetalt 1 $\frac{1}{4}$ milliard heraf. Det ærede medlem hr. Elgaard var inde på det svælg, der er mellem den rente, hvortil disse midler stilles til rådighed for de byggende, og den rente, staten må betale for at skaffe pengene. Med denne rentedifference betyder de lån, der hidtil er blevet betalt, et årligt rentetilskud fra statskassen på ca. 40 mill. kr., eller sagt med andre ord: hver gang staten bevilger lån til opførelse af en bolig, forpligter vi statskassen til 20 år frem i tiden at yde et årligt tilskud til beboerens boligudgifter på ca. 800 kr. Med et byggeri på mellem 18 000 og 20 000 lejligheder om året vil dette tal under et stabilt prisniveau stige med ca. 16 mill. kr. om året.

Nej, der er dog vist ingen, der kan undre sig over, at vi på denne baggrund vil benytte lejligheden ved revisionen næste år til at se lidt nærmere på, hvem det egentlig er, der får disse store offentlige tilskud, og til at tage hele spørgsmålet om udstrækningen af og formen for hele denne tilskudspolitik op til nærmere undersøgelse.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen henviste i denne forbindelse til den udtalelse, socialdemokratiets hovedbestyrelse vedtog den 5. oktober i år, og hvori det bl. a. kræves, at huslejen i de nye lejligheder gennem offentlige tilskud bringes ned på 1950-niveauet. Den samme tanke indeholdtes som bekendt i det lovforslag, som den socialdemokratiske gruppe i dette høje ting fremsatte i sidste rigsdagssamling. Jeg havde allerede dengang lejlighed til at imødegå denne tanke, som jo forudsætter ikke blot